

30. PŘÍRODNÍ SPOLEČENSTVA

Člověk byl stvořen jako tvor společenský a Bible ve skutečnosti mluví o společenském životě mnohem více, než by se na první pohled zdálo. Učení církve se však za posledních 500 let soustředilo převážně na osobní spasení jedince a jeho posvěcení v Duchu svatém. Dokonce i v jiných náboženstvích je duchovní život člověka pojímán převážně s ohledem na nitro jedince. Celý orient je ve všech svých náboženstvích s převládající kontemplativní meditací a jógou soustředěn pouze na vnitřní svět jedince. Podobně i současná západní společnost s důrazem na preferenci schopných jedinců ovlivňuje učení současné církve tak, že společenský rozměr víry v Písmu vůbec nevnímá.

K tomu přispělo i pravdivé zjištění C. S. Lewise, že jedinec má před Bohem větší cenu, než celé Spojené státy americké, neboť duše člověka je věčná, ale USA jsou pomíjivé. Smlouva s Kristem je opravdu věcí každého jedince a ani já svou snahou dokázat v těchto kapitolách o Bratrské náklonnosti, že Boží království má také svůj společenský rozměr, rozhodně nechci zrušit důraz na osobní pokání a přijetí Krista do svého srdce. Opravdu nikdo nemůže být spasen za někoho jiného, každý sám musí činit pokání a odvrátit se od svých starých hříchů. Každý sám by měl také poznávat Boží dobrotu a milost v Ježíši Kristu, přijmout jeho Ducha do svého nitra a nechat se jím proměňovat do nebeské podoby, bez které nikdo nebude moci vstoupit do nebeských příbytků.

Zároveň však platí, že NEBE je společně sdílená radost v Boží přítomnosti ve vzájemném obecenství všech spasených. Jenom do pekla může jít každý sám, ale do NEBE lze jít pouze společně. To by mělo být patrné už na církvi zde na ZEMI.

V padesátých letech to byl opět C. S. Lewis, který prý na otázku: Jak by vypadala společnost (např. Velká Británie), kdyby byla převážně křesťanská?, nečekaně odpověděl: „Asi byste se divili, ale taková společnost by se více podobala socialismu, než tomuto kořistnickému a individualistickému kapitalismu.“ (parafrázováno)

Nebeský Jeruzalém může fungovat jen jako dokonale sjednocený organismus živého těla s jedinou hlavou a církev by měla fungovat také tak. Stále platí to, co řekl mistr Jan Hus, že hlavou církve není papež ale Kristus, čili v plném důsledku tohoto výroku to znamená, že žádná po lidsku ustanovená církevní instituce nemůže zajistit organické fungování těla. Ježíš před svým odchodem myslel hlavně na lidi ve světě a modlil se, aby právě na církvi svět uviděl tuto nadpřirozeně přirozenou organickou provázanost s nebeským Otcem skrze Syna a aby tak svět uvěřil:

Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.

Jan 17:21

Církev se zatím jako jednotný živý organismus neprojevuje. Sjednotit ji institučně selhalo a vyznavačsky to nefunguje. Svět by ji takovou jistě chtěl vidět, ale ani svět ani církev totiž nerozumí tomu, jak by mělo nějaké společenství lidí fungovat jako živý organismus.

Znovu připomínám druhý průvodní znak metafyzického HŘÍCHU: celé lidstvo HŘÍCHEM ztratilo schopnost tvořit živé společenství a může ho jen nahrazovat umělými (mrtvými) náhražkami – institucemi a ani církev zatím neumí nic lepšího.

První takovou náhražkou po potopě se měla stát Bábelská věž. Věž nemohla sjednotit lidstvo, nebyla totiž živým organismem, proto Bůh zmařil její dostavbu i když dosáhnout NEBE a dostat jméno, pod kterým by mohlo být celé lidstvo shromážděno, nebyla podle Božího slova zas tak úplně špatná motivace.

Nato řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“

Gen 11:4

Jen pod Kristovým jménem mohou být shromážděny všechny národy světa. Ježíš řekl:

Kdo se mnou neshromáždí, rozptýluje.

Mat 12:30

Vertikálně orientovaná Bábelská věž je tedy předobrazem všech totalitních systémů, které se více či méně snaží dosáhnout nebeského ideálu jen lidským, vymyšleným způsobem. Naopak přízemě horizontální orientace Sodomy je předobrazem humanismu, svévole a společnosti konzumního požitkářského stylu, tedy i dnešní bezbožné demokracie.

Ani jedno nevyhovovalo Božímu záměru. Ačkoli se lidé snažili dosáhnout NEBE pro jakési jméno, pod kterým by se mohli shromáždit, Bůh si nepoužil Bábelskou věž jako doskočičtě pro svého Syna, jehož jméno by splňovalo tuto potřebu, ale zvolil jiný postup. Bůh si povolal Abrama, jež se stal otcem národa, kterému pak dal skrze Mojžíše zákon, aby snad až podle tohoto zákona Židé rozpoznali v Ježíši Kristu to očekávané jméno. Proto Bůh dával vyvolenému lidu od počátku pouze praotce (Abrahama, Izáka a Jákoba), proroky a kněze (Mojžíše a Árona) a v zaslíbené zemi pak pouze soudce, aby poznali jeho jméno, pod kterým by mohli být shromážděni. Ale izraelský lid žádal proroka Samuele, aby jim ustanovil krále, jako mají ostatní národy:

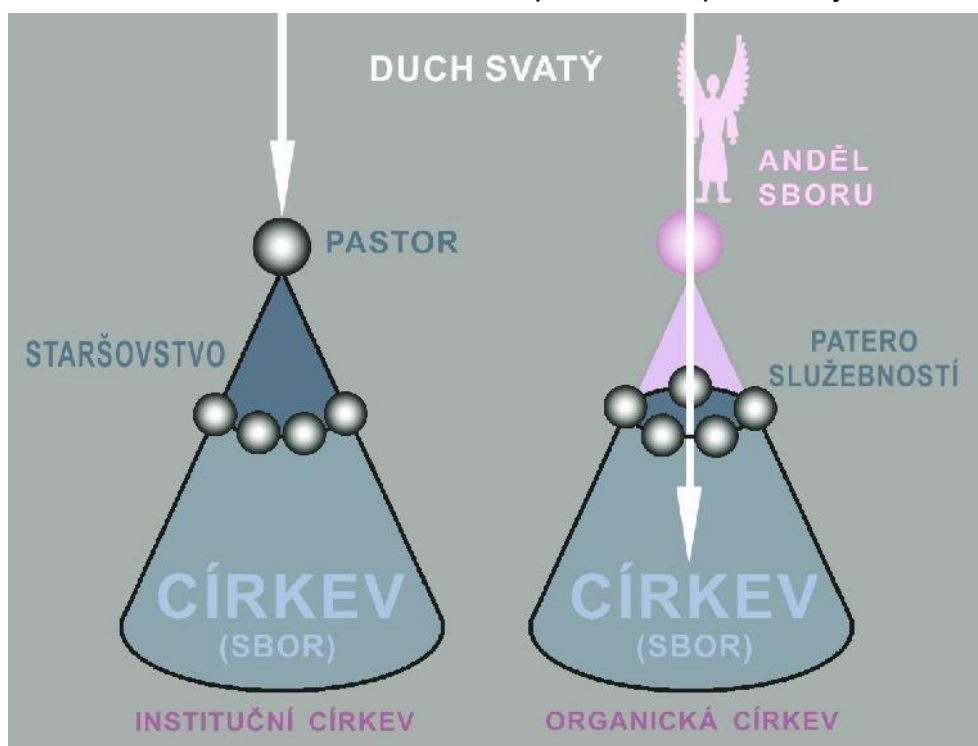

A Hospodin Samuelovi odpověděl: „Uposlechni lid ve všem, co od tebe žádají. Vždyť nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval. Všim, co dělali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až dodnes, dokazují, že mě opustili a že slouží jiným bohům; tak jednají i vůči tobě. Ted' však je uposlechni, ale důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat.“ 1Sam 8:7-9

Tak se dostala světská instituce do Božího lidu a drží se v něm dodnes. Bůh se tak ale rozhodl z nouze, protože viděl, že lidé zatím nejsou sto přijmout jeho jako svého reálného Pána pánů a Krále králů pro každodenní, tedy i společenský a politický život.

Mám za to, že přichází doba, kdy Bůh chce ukázat světu na své církvi, že to možné je, ale bude třeba se vrátit ne jen k prvotní církvi, ale až před období soudce Samuela.

Nová, živá struktura církve se nemůže stát vzorem pro světské instituce, ale může být znamením a výzvou světu k pochopení, že bez Krista toto organické společenství prostě nelze jinak zajistit. Autority v církvi jistě nebudou zrušeny úplně. Patero služebností (podle Písma – apoštol, prorok, pastýř, evangelizátor a učitel) jako tým služebníků ve vedení sborů zůstanou. To budou ti novodobí soudci a proroci, ale pouze v týmu.

Společenství jako živý organismus je něco víc než jen množina institučně sjednocených jedinců. Nutně musí mít jednu hlavu a jednoho jednotícího Ducha.

Čím je u člověka hlava a dech života oživující celé jeho tělo, tím musí být pro církev Ježíš Kristus jako hlava a duchem, který celou církev plní životem, může být pouze Duch svatý, jinak nic víc a cokoliv neživého v tom být nesmí.

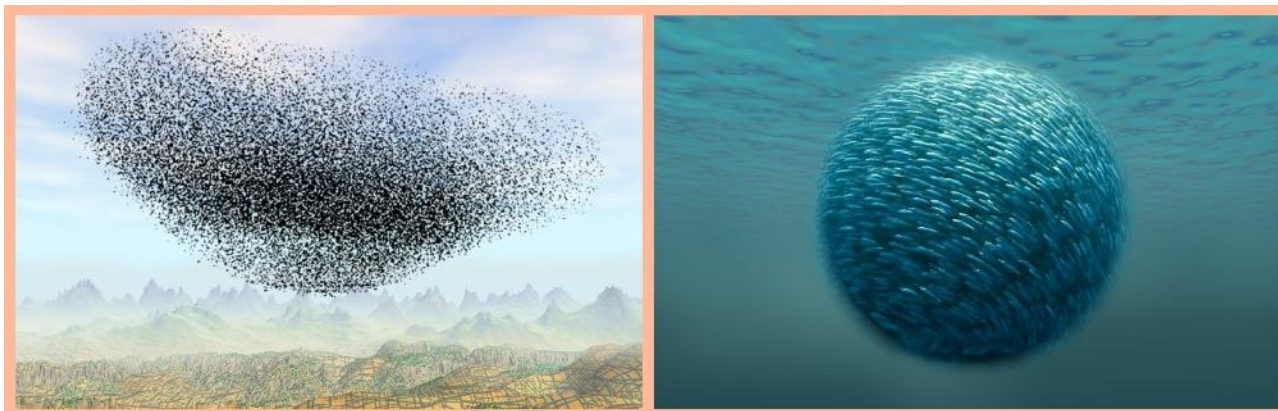
Každý živý organismus má v sobě něco nadpřirozeného – život. Život se nedá exaktně popsat, jeho původ a zdroj je v samotném Bohu Stvořiteli, který jej vtiskl (vdechl) do každého tvora, ale i do všech přírodních společenstev, která nám mohou posloužit jako určitý návod nebo vzor. Na zvířatech a jejich shlukování nám Bůh může ukázat, o co jsme HŘÍCHEM přišli – schopnost tvořit organicky živé společenství.

Přírodovědci si toho všimli už dávno, ale stále to připisovali tomu, že tato ztráta instinktů a přirozené intuice je prý nutná daň za řeč, inteligenci, kreativitu a civilizaci. Není tomu tak, jedinou příčinou je HŘÍCH. Zvířata, která nezhrěšila, nás zahambují svou schopností tvořit společenstva s přirozeným citem pro bezvýhradnou soudržnost a vzájemnou součinnost.

Avšak dobytka se zeptej, poučí tě, nebeského ptactva, ono ti to poví, poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Hospodinova to učinila a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora. Job 12:7-10

Dnešní postmoderní kultura, která se už nezakrytě otvírá všelijakým nadpřirozeným silám a mluví o nich jako o něčem zcela běžném a samozřejmém, umožňuje podobné tendence i v exaktních a přírodních vědách.

Vědci při zkoumání přírodních společenstev mluví o vyvěrání (vynořování, vyplavování) nových informací, struktur a jevů, které u jednotlivých jedinců nemohou být zjištěny. Hejna ptáků i mořských ryb se prý chovají a pohybují jako jeden velký živý organismus. Věda dnes sice odhaluje způsoby, jakými komunikují jedinci v těchto hejnech, (mají prý v těle zvláštní smyslové orgány citlivé na elektrostatické impulzy mezi nejméně třemi nejbližšími jedinci v hejně), ale kde se bere ten nárůst struktur a informací, to nevědí.

Nevadí mi, když se tyto věci vysvětlují přirozeným způsobem. Nejde mi totiž vůbec o to, dokázat, že se jedná o ryze nadpřirozené jevy, ale jen o ten fakt, že k integraci (nárůstu) informací a jejich přenosu ve společenstvech prokazatelně dochází, a že se tak celek začíná chovat jako nový, živý organismus, jako by měl vlastní inteligenci a přesně věděl jak se např. bránit predátorům atd., ačkoliv nemá žádného vůdce.

Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak žije, ať zmoudříš. Ač nemá žádného vůdce, dozorce či vládce, opatřuje si v létě pokrm, o žních sklízí svou potravu. PŘ 6:6-8

Přirozený smysl zvířat pro kolektivní soudržnost a součinnost je ve srovnání s lidskou rasou až zarážející. Právě proto, že tento nárůst informací je pro vědce velkou záhadou, musí prý sami konstatovat, že se tyto nové informace jakoby vynořují odkudsi z neznáma. Ptají se vlastně analogicky spolu s Mojžíšem na podobný paradox:

Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útěk deset tisíc! 5.Moj 32:30

Podobnou otázku o nárůstu informací a vyšších schopnostech při shlukování živočichů v přírodě si kladou i dnešní vědci: Jak to, že jeden termít nepostaví nic, ale 5 miliónů termitů postaví až 6m vysoké termitiště? Jak to, že až od určitého stupně míry shlukování je termít schopen postavit složitý labirint chodeb a komínů s velmi „promyšlenou“ klimatizací, s rozvnutým hospodářstvím dojných mšic na zajištění potravy pro své vlastní larvy, s plantážemi hub uvnitř termitiště na zajištění krmení pro tyto mšice a to vše s dokonalou dělbou práce pro každodenní chod i obranu celého společenstva?

O těchto věcech již v roce 1974 přemýšlel a psal americký holistický biolog Lewis Thomas v knížce „Buňka, medusa a já“, kde o mravencích a termitech napsal:

Mravenci, jakož i včely, termiti a sociální vosy jsou jedinci beroucí se denně za práci, aniž by si dělali nějaké starosti o zítřek, a zároveň jsou součástkami, buněčnými prvky v

obrovitým, pulzujícím a přemítajícím organismu Mraveniště, hnízda, úlu. Osamělý mravenec v plenéru toho asi moc na myslí nemá, nevypadá na to; jistěže těch pár jeho neuronů svázaných navzájem vlákny se nedá pokládat za mozek, tím méně za sídlo myšlenky. Mravenec je spíše něco jako nervová zauzlina na nožičkách. - - - Ale když pozorujete hustou masu tisíců mravenců nahloučených kolem Mraveniště, až se země černá, tu se vám začne zjevovat celé to zvíře a už se vám zdá, jak myslí, jak plánuje, jak i kalkuluje. Je to jakási inteligentní bytost, něco jako žijící počítač s lezoucími bity duševního bytí.
Lewis Thomas – Buňka, medusa a já

Thomas Lewis objevuje zvláštní jev: mraveniště v lese vykazuje biologické znaky jedince s inteligencí jiného zvířete v lese, třeba lišky, nebo jezevce. Celé společenství funguje v jednotném smyslu v dokonalé harmonii jako jeden organismus a přesto každý jeho člen zůstává autonomním a svobodným jedincem.

U termitů je nárůst informací při shlukování ještě názornější. Deset nebo i sto termitů v laboratorním teráriu sbírají pelety vlastního trusu, slin a prachu a nosí je z místa na místo, ale nepostaví nic. Až když prý dosáhnou určitého minima „usnášeníščnosti“, postaví až 6m vysoké termitiště s dokonalou vnitřní vybaveností.

Termit (mravenec, včela aj.) je Bohem předurčen k životu ve společenstvu, ale jako jedinec ztracený někde v lese je odsouzen k zániku. Člověk také. Vzpomínám si, jak jsem pod dojmem Lewisovy knížky říkával v hospodě: „Nemůžu se plně rozvinout, dokud nenajdu svoje termitiště.“ Nikdo mi tenkrát neřekl, že ve skutečnosti hledám Ježíše Krista, jeho Slovo a jeho tělo (církve). Slovo je tím jednotlivo kódem a církev – živé tělo Kristovo je tím pravým lidským „termitištěm“. Přesněji řečeno měla by být, neboť zatím není, zatím funguje jen tak na 5, možná na 10% jak by jako jednotný živý organismus fungovat měla. Zatím se organizuje převážně po lidsku.

Holismus – „Slovník cizích slov“ uvádí: *pojetí celostnosti nabývající nové vývojové kvality.* Je to přírodovědný názor, že celek jako souhrn jednotlivých částí nabývá nových a vyšších kvalit nezávislých na těch částech, nebo jednodušeji – celek je něčím víc, než jen souhrnem částí.

Pro svoji nemateriální povahu tvrzení o záhadném nárůstu informací v biologii je snadno zneužitelný okultismem např. v léčitelství, v New Age nebo i sektami. Např. kult „Matky Země“, vychází z extrémního holistického názoru, že i celá naše planeta je jediným živým organismem, který je hoden uctívání jako božstvo. Podle Písma jde zajisté o modlářství, neboť nemáme uctívat stvoření místo Stvořitele. Holismus jako takový totiž nevychází z Bible a proto nemůže být beze zbytku pokládán za učení o Božích věcech. Přesto i Bible, aby mohla být správně a lépe pochopena, vyžaduje také jistý druh celostního pohledu (viz. 19. kap.).

Několikadílný televizní dokument o životě tlupy surikat v africké buši dokládal jejich sociální cítění. Bylo dojemné a často až zahambující pozorovat, jak se o sebe vzájemně starají, pečují společně o svá mláďata, jak se organizovaně chrání a varují před nebezpečím, ve všem věrně spolupracují a o všem se velmi detailně dorozumívají. Kameraman zachytil, jak se malý surikatí klouček učí vyhrabávat larvy z písku a později také ukousávat štírům jedovatý ocas. Nejprve pozoruje jak se to dělá a pak to pod dozorem starších zkouší sám. Přírodovědci zjistili, že je tomu neučí jen rodiče, ale i jejich tetičky a strýčkové z jiných rodin téže tlupy.

Nejdojemnější a také nejpozoruhodnější byla situace, kdy jednu surikatu na hlavě smrtelně poranila liška. Čtyři surikaty zůstaly na stráži u své umírající družky, dokud nezemřela. Ostatní už odešly hledat jiné místo pro svá doupatá, ale tyto čtyři surikaty zůstaly stát věrně na stráži. Samy rizkovaly napadení šelmou, ale nedopustily, aby jejich družka zůstala sama, dokud bude naživu. Něco takového se nedá vysvětlit jen přirozenými instinkty na přežití.

Mnohem více než v biologii se s podobnými úkazy setkáváme ve fyzice. Ještě i dnes velmi záhadně a skoro nadpřirozeně působí některé fyzikální jevy v kvantové mechanice. Nejznámější je paradox fotonu (elektronu i jiných elementárních částic), které se prý vždy chovají tak, jak je pozorujeme. Pozorujeme-li foton jako částici, jeví se jako částice, pozorujeme-li ho jako vlnění, jeví se jako vlna. Logicky ovšem částice nemůže být vlnou a vlna částicí. Částice letí (jako střela z pistole), ale vlna se šíří prostředím (jako zvuk nebo kruhy na vodě).

Přitom vědci s tímto paradoxem běžně počítají a matematicky jim to vychází. Proč by něco podobného nemohlo platit (vycházet) o Duchu svatém? Duch svatý vykazuje podobný paradox jako světlo (foton). Také se jeví dvojím způsobem, jako stalár (stabilní veličina) a zároveň jako vektor (veličina v pohybu). Bydlí v nás (pokud jsme ho pozvali) a zároveň vane ponebesím jako vítr a přináší nové dary.

Svou záhadnou povahou Duch svatý vyjadřuje jak Otce, který zůstává na svém místě v NEBI, tak i Syna, který byl poslán k nám z NEBE na ZEM. Přitom jde stále o tutéž osobu Boží trojice.

Tedy ne jen biologie, ale i tak exaktní a do důsledku matematizovaná věda jako je fyzika má v sobě prvky, které se jeví poněkud nadpřirozeně a dokonce i biblicky.

Méně známý a ještě záhadnější je tzv. EPR paradox (Einstein-Podolský-Rosen), který se v kvantové mechanice projevuje jako kvantová provázanost, čili entanglement. Vypadá to prý jako nějaké divné kouzlo. Když jsou dvě částice kvantově provázané, tak se změna na jedné z nich okamžitě projeví i na té druhé, sesterské částici, bez ohledu na jejich vzájemnou vzdálenost. Takovému působení se říká nelokální. Albert Einstein kvůli němu prý špatně spal a říkával mu „strašidelné působení na dálku“.

Kulečnickové koule se v našem běžném světě pohybují a srážejí podle Newtonovy mechaniky platící v běžné euklidovské geometrii. Ne tak je tomu u elementárních částic v kvantové mechanice.

Když se srazí dvě těžší částice, rozletí se prý na řadu jiných, lehčích částic. Když se např. z takové srážky rozletí opačnými směry od sebe dva kvantově provázané fotony a jednomu z nich nastavíme zrcadlo, nezmění směr jenom on, ale i ten druhý provázaný foton, kterému jsme žádné zrcadlo nenastavili a to bez ohledu na to, v jaké je to vzdálenosti. Může to být pár milimetrů, kilometrů, ale i světelných let.

Vědci s tím běžně počítají a matematicky jim to sedí, aniž by však věděli, kde a jak se uchovává ta paměť, nebo „kudyma“ vlastně se děje tato fyzikální provázanost na dálku.

Snad skrze nějaký jiný, skrytý časoprostor? Nevykazují snad takto kvantově provázané částice něco jako „Bratrskou náklonnost“ podle 2Pt1:5-7? Celý vesmír byl přeci stvořen jedním Slovem (stvořitelem kódem), proč by se podobná „kvantová provázanost“ (Bratrská náklonnost) nemohla v integrovanější podobě projevit třeba v tlupě surikat nebo i v církvi?

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Člověk byl stvořen jako tvor společenský
a Bible ve skutečnosti mluví o společenském životě
mnohem více,
než by se na první pohled zdálo.

**Ani svět ani církve nerozumí tomu,
jak by mělo určité společenství lidí fungovat jako živý organismus.**

*Na zvířatech a jejich shlukování nám Bůh chce názorně ukázat,
o co jsme hříchem přišli.
O schopnost tvořit organicky živé společenství.*

Věda při zkoumání přírodních společenstev
mluví o záhadné „emergenci“
(vyvěrání vynořování, vyplavování) nových informací, struktur a jevů,
které u jednotlivých jedinců nemohou být zjištěny.

**Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zažene na útěk deset tisíc!
5.Moj 32:30**

*Jak to, že jeden termít nepostaví nic,
ale 5 miliónů termítů postaví až 6m vysoké termitiště
s dokonalou klimatizací, plantážemi hub, hospodářstvím dojných mšic,
mateřskou školku, domobranou a další vybaveností?*